

«ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ»

Σκέψεις και συναισθήματα
από τις μέρες που έπρεπε να
ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ
λόγω του κορονοϊού

Δ' τάξη

5^ο Δ.Σ. Νάουσας

Από το παράθυρο του σπιτιού μου δεν μπορώ να δω και πάρα πολλά πράγματα. Απέναντι μας έχουμε ένα σπίτι με ένα μικρό κήπο !

Ο κήπος αυτός έχει ένα μικρό έλατο που τα Χριστούγεννα το στολίζουν με πολύχρωμα λαμπάκια και ένα ακόμη δέντρο με λοτούς που σε λίγο καιρό θα ανθίσει και θα φουντώσει πολύ. Το καλοκαίρι ο κήπος είναι πολύ όμορφος γίνεται καταπράσινος και οι τριανταφυλλιές του ανθίζουν.

Το χειμώνα με το χιόνι είναι ακόμη πιο εντυπωσιακός γιατί γίνεται κάτασπρος και

μπαίνουμε μέσα και κάνουμε χιονάνθρωπο!

Επίσης βλέπουμε και τον γαλανό ουρανό που μου αρέσει πολύ.

Μετά από τόσες μέρες που είμαι στο σπίτι έχω λιγάκι βαρεθεί ... θα ήθελα να βρεθώ με τους φίλους μου να παίξουμε, να πάω στο σχολείο μου και στις δραστηριότητες μου. Όμως επειδή καταλαβαίνω την δύσκολη κατάσταση που περνάμε κάνω υπομονή.

Ευτυχώς η μαμά και ο μπαμπάς κάνουν οτι μπορούν για να περνάμε καλά.

ΙΩΣΗΦ

Πέμπτη 9 Απριλίου 2020

Αυτή η φωτογραφία τραβήχτηκε από το μπαλκόνι του σπιτιού μου. Δείχνει έναν ανθισμένο λόφο με καταπράσινο χορτάρι και όμορφα δέντρα .Δεξιά φαίνεται η εκκλησία του Προφήτη Ηλία που μερικά σαββατοκύριακα πηγαίνω να ανάψω ένα κερί. Επίσης πολλές φορές στο λόφο βλέπουμε να περνάνε διάφορα κοπάδια κατσικών και προβάτων. Όταν βλέπω αυτήν την φωτογραφία νιώθω χαρά γιατί ήρθε η άνοιξη και σε λίγο θα έρθει το καλοκαίρι. Επίσης χαίρομαι γιατί όταν τελειώσει όλη αυτή η κατάσταση θα μπορώ να παίξω με τους φίλους μου.

Πέτρος

Σήμερα
Δευτέρα 6 Απριλίου
2020. Ακόμα μια
μέρα που είμαστε
κλεισμένοι στα
σπίτια μας σε
καραντίνα λόγω
κορωναιού σ' όλη
την χώρα .
Δυστυχώς αυτό
που βλέπω δεν
είναι ευχάριστο.

Η εικόνα του
χιονισμένου βουνού

είναι το Βέρμιο. Σε διαφορετικές συνθήκες θα ήμασταν χαρούμενοι γιατί θα μπορούσαμε να πάμε εκδρομή σ' αυτό . Ο καιρός μέχρι χθές το βράδυ ήταν βροχερός αλλά σήμερα είναι συννεφιασμένος και κρύος.

Πλέον στον δρόμο της γειτονιάς που μένω δεν περνάνε πολλά αμάξια, ούτε πεζοί . Τα σπίτια μοιάζουν έρημα και σπάνια θα δεις κάποιον άνθρωπο να βγαίνει στο μπαλκόνι του . Είτε βρίσκεται μέσα ή έξω γενικώς επικρατεί μια ησυχία .

Η κατάσταση που βιώνουμε είναι πρωτόγνωρη για όλο τον κόσμο . Όλο αυτό το διάστημα που βρίσκομαι στο σπίτι κλεισμένος μένοχλεί πάρα πολύ. Διότι δεν μπορώ να πάω στο σχολείο και στις δραστηριότητες μου όπως το μπάσκετ , τα αγγλικά και το σκάκι . Επίσης, δεν μπορώ να ανέβω μαζί με την οικογένειά μου στο χωριό των παππούδων μου.

Εύχομαι να τελειώσει σύντομα αυτή η ταλαιπωρία. Να επιστρέψουμε στις καθημερινές μας συνήθειες, να μην ξαναγίνει κάτι τέτοιο . Γι'αυτό πρέπει να έχουμε πίστη, υπομονή, κουράγιο και καλή δύναμη σε όλους!

ΣΤΑΘΗΣ

Τι βλέπω από το μπαλκόνι μου!

Σχεδόν ένα μήνα κάθομαι διαρκώς σπίτι και ιδιαίτερα στο δωμάτιό μου, λόγω του κορονοϊού.

Πολλές φορές ανοίγω την μπαλκονόπορτα και βγαίνω έξω στο μπαλκόνι. Κάθε φορά βλέπω τα ίδια και τα ίδια. Ο αγγινος δρόμος είναι άδειος και έχει 2-3 αυτοκίνητα παρκαρισμένα. Όλα είναι πολύ ήσυχα σαν να μένω μόνος μου.

Όλα αυτά δεν μου αρέσουν διότι θα ήθελα άλλα πατήματα να συμβαίνουν. Θα ήθελα να έχει πολύ κόσμο στους δρόμους και να ακούγονται γέλια και χαρές παντού. Δηλαδή όπως ήταν πριν περίπου ένα μήνα.

Ο Θεός να βάλει το χέρι Του και να βοηθήσει να περάσει όλο αυτό που ζούμε.

Γιάννης

Τρίτη 7 Απριλίου 2020 και
όλοι παραμένουμε στα σπίτια
και η φύση είναι πανέμορφη.
Πρώτη φορά που χιονίζει τον Απρίλιο.
Όμως εμείς δυστυχώς δεν μπορούμε
να το χαρούμε, γιατί ο κορονοϊός
παραμένει.

Στις 13 Μαρτίου κλείσανε τα σχολεία
και μετά από λίγες μέρες η κυβέρνηση
διέταξε να μείνουμε στα σπίτια μας
για να είμαστε ασφαλής από τον
ιό που κυκλοφορεί και πεθαίνουν
πολλοί άνθρωποι.

Εγώ όμως είμαι τυχερή γιατί από
το μπαλκόνι μου, από την μία μεριά
βλέπω το θουνό και από την άλλη μεριά
βλέπω τον κάμπο.

Από μια πρόχειρη φωτογραφία που
γράψα από την μια μεριά του
μπαλκονιού μου, βλέπω πολλά σπίτια
με τις σκεπές τους και τους υψιακούς
τους, που εσύ λούζει ο ήλιος.
Βλέπω επίσης το πανέμορφο θουνό
μας, το θέρμο με το πονέμορφο χιόνι
του που μοιάζει λες και έχεις ρίξει

άχνω ζάχαρη, εγώ στα πιο χαμηλά
σημεία του βουνού έχει περισσότερο
πράσινο, μας και η άνοιξη ξεκίνησε.
Πόσο θα ήθελα να βρω έξω και
να πάω σε όλα αυτά τα μέρη
που βλέπω απ' το μπαλκόνι μου!!
θα ήθελα να βρω έξω με το ποδήλατό
μου και μαζί με τις φίλες μου
να περάσουμε ανάμεσα από όλα τα
σπιτίζια που βλέπω. Αχ!! και στο
τέλος να πάμε στην Πρασιναδά
να ψύσουμε και να παίξουμε
μυλάκια, ποδόσφαιρο, κερρίτσο. Α!! και
ξέχασα κάτι να πούμε και στο βουνό
να κάνουμε σκι, χιονάνθρωπο και να
παίξουμε χιονοπόλεμο. (

ΔΥΣΤΗΧΟΣ ΟΜΟΣ ΟΛΑ
ΑΥΤΑ ΤΑ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΕ

Αυτή την φωτογραφία την τράβηξα από το μπαλκόνι του σπιτιού. Φαίνεται ένας δρόμος που οδηγεί στον Άγιο Νικόλαο. Το σπίτι μου βρίσκεται κοντά στο σχολείο μου. Απέναντι βρίσκεται ένα ψιλικατζίδικο, λίγο πιο κάτω είναι ένας φούρνος και ακριβώς δίπλα ένα μανάβικο. Έχει κι ένα φροντιστήριο αγγλικών όπου πηγαίνω. Στον δρόμο μπορείς να δεις πολλά σπίτια ενωμένα.

Πριν τον κορονοϊό υπήρχαν πολλά αμάξια, υπήρχαν πολλοί άνθρωποι και πελάτες από διάφορα μαγαζιά. Όταν είχε καλό καιρό ακούγαμε πολλές φωνές από παιδιά που πήγαιναν στο 5^ο, το σχολείο μου.

Εδώ και ένα μήνα λόγω του κορονοϊού στην γειτονιά μου δεν υπάρχουν πολλά αμάξια, ούτε άνθρωποι. Τα σχολεία έχουν κλείσει όμως οι δάσκαλοι μέσω νίβερ και μέσω Eclass μας στέλνουν μαθήματα. Τα αγγλικά και αυτά έχουν κλείσει όμως ο κύριος μας βάζει μαθήματα με video κλήση. Ο κύριος Γιώργος από το ψιλικατζίδικο φοράει γάντια.

Όλα αυτά δεν μου αρέσουν γιατί νιώθω θλιμμένη. Δεν μου αρέσει που είμαι σπίτι. Ούτε ότι δεν πηγαίνω σχολείο. Μου λείπουν οι φίλες μου. Όταν όμως κοιτάω από το παράθυρο νιώθω ότι μπορώ να βγω έξω. Φαντάζομαι πως όταν θα τελειώσει ο κορονοϊός θα πάω να παίξω. Επίσης μου αρέσει που έχω ελεύθερο χρόνο να είμαι με την οικογένεια μου.

Από το μπαλκόνι του σπιτιού μου βλέπω τα σπίτια της γειτονιάς μου και ένα βουνό. Το ένα σπίτι είναι εγκαταλειμμένο. Στο άλλο έρχονται και μένουν στις διακοπές συνήθως δηλαδή Χριστούγεννα , Πάσχα και Αποκριές. Το βουνό το λένε Πάικο και είναι χιονισμένο. Στο ένα σπίτι έχουν σπάσει τα κεραμίδια γιατί μια μέρα που φυσούσε πολύ δυνατά ήρθε μια μεγάλη λαμαρίνα περίπου 3 μέτρα και έπεσε πάνω και τα έσπασε, επίσης έσπασε και την κεραία. Εκείνη την μέρα τρόμαξα πολύ. Τα συναισθήματα μου είναι λύπη γιατί έχει και κάποιους άστεγους και μπορεί να αρρωστήσουν εύκολα και δεν έχουν να φάνε ούτε νερό να πιούν. Όποτε δεν πρέπει να γκρινιάζουμε που είμαστε μέσα στο σπίτι και έχουμε όλα αυτά που κάποιιοι δεν τα έχουν.

Από το μπαλκόνι μου βλέπω τον δρόμο που οδηγεί στο σχολείο μου και μου θυμίζει τους φίλους μου που μου λείπουν πολύ. Είμαι πολύ λυπημένος που δεν τους βλέπω από κοντά.

ΧΡΗΣΤΟΣ

Αυτή την φωτογραφία την τραβήξα
από το παράθυρο της κουζίνας μας.
Τώρα βλέπουμε το χιονισμένο βουνό.
Βλέποντας αυτή την φωτογραφία
αισθάνομαι λύπη γιατί με όλη αυτή
την κατάσταση με τον κορονοϊό
δεν μπορούσαμε να πάμε στο βουνό.
Και δυστυχώς δεν χιονίζει ούτε εδώ.

Μαρία

Όταν κοιτάω το παράθυρο βλέπω έξω πολλούς ανθρώπους .Ανθρώπους που οδηγούν τα αμάξια τους, ανθρώπους που πάνε βόλτα τα κατοικίδια τους, ανθρώπους που πάνε να κάνουν μία βόλτα στην γειτονία και ανθρώπους που συνομιλούν μεταξύ τους και να λένε πως περνάνε τον χρόνο τους .Και όταν τα βλέπω όλα αυτά τα συναισθήματα που νοιώθω είναι αγάπη οδηγούν και χαρά που οι συνάνθρωποι μας ενδιαφέρονται ο ένας για τον άλλον.

Σ' αυτήν τη φωτογραφία βλέπω ένα αμάξι να κατεβαίνει προς το κέντρο της πόλης, δύο αυτοκίνητα στο γκαράζ του απέναντι σπιτιού, σπίτια, στέγες σπιτιών, τρία δέντρα μέσα σ' έναν κήπο και ένα δέντρο έξω στο πεζοδρόμιο, καλώδια ρεύματος, τον λαμπερό ουρανό, τα άσπρα σύννεφα και στο βάθος ένα βουνό και όλο τον απέραντο και όμορφο κάμπο.

Όταν βλέπω αυτή την εικόνα, νιώθω όμορφα που παρατηρώ τον κάμπο, το βουνό και, γενικά, νιώθω χαρούμενος και πολύ τυχερός που μπορώ να βλέπω σχεδόν όλη τη φύση.

Σήμερα είμαι πολύ χαρούμενος γιατί ξύπνησα ήρεμα και καλά, έπαιξα μπάσκετ στο δωμάτιό μου, διάβασα ένα βιβλίο για τον Φερδινάνδο Μαγγελάνο που αφιέρωσε τη ζωή του στην εξερεύνηση νέων τόπων και είδα τον "Ροζ Πάνθηρα" στην τηλεόραση. Το πιο σημαντικό, όμως, είναι ότι βλέπω την οικογένειά μου!

Κάποια πράγματα που με στενοχωρούν πολύ είναι ότι επειδή η μαμά μου είναι εκπαιδευτικός είναι όλη μέρα στον υπολογιστή και δεν μπορώ να την χαρώ

όπως θέλω. Επίσης , δεν μπορώ ν' αγκαλιάσω τον παππού μου, την γιαγιά μου και τον αδερφό μου. Μου λείπουν οι δραστηριότητές μου, ο κύριός μου. Μου λείπει να πηγαίνω στο σχολείο και να παίζω ή να βγαίνω από το σπίτι. Μου λείπουν τα πρωϊνά που ξυπνάω για να πάω στο σχολείο ή στο βουνό για προπόνηση langlauf ή για προπόνηση ποδηλάτου στον Άγιο Νικόλαο, μου λείπουν οι εκδρομές με το σχολείο ή να πηγαίνω στο σπίτι των φίλων μου ή να έρχονται αυτοί στο δικό μου.Μου λείπουν οι βόλτες μου, δηλαδή να περπατάω με την οικογένειά μου.

Φοβάμαι να μην κολλήσουμε κορωνοϊό: ο παππούς μου, η γιαγιά μου, ο μπαμπάς μου, η μαμά μου, ο αδερφός μου και εγώ.

Παρ'όλα αυτά, προσπαθώ ν' ανακαλύπτω νέα πράγματα για να περνάω καλά και να συνεχίζω να είμαι χαρούμενος. Τώρα που είμαι σπίτι και έχω πιο πολύ χρόνο προσπαθώ να απολαύσω την οικογένειά μου και να κάνουμε όμορφα πράγματα μαζί, όπως να ακούσουμε μουσική, να τραγουδήσουμε να χορέψουμε και να παίξουμε.

Εύχομαι να ανακαλύψουν το αντίδοτο γρήγορα και να ελευθερωθούμε από την καραντίνα!

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Τόσες μέρες επειδή έβρεχε πολύ δεν μπορούσα να βγω στο μπαλκόνι. Τώρα όμως που μπορώ να βγω είναι πολύ ωραία. Ένα βράδυ που άρχισε να χιονίζει χάρηκα πάρα πολύ όμως την άλλη μέρα το χιόνι είχε λιώσει. Όταν βγαίνω έξω στο μπαλκόνι νιώθω ηρεμία και με βοηθάει να χαλαρώσω.

Βασίλης